

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KAYIP HAZİNELER: 01

Kurd Lasswitz

Evrensel Kütüphane

William Merriam Rouse

Yok Edici

LAPUTA KİTAP

Anlatılan senin yolculuğun...

Laputa Kitap 32
Edebiyat/ Öykü - Bilim Kurgu

Kurd Lasswitz
Evrensel Kütüphane

William Merriam Rouse
Yok Edici

Çeviren
Kübra Kavasçınay

Öykülerin İngilizce Adları
The Universal Library, The Destroyer

Yayına Hazırlayan: Doğan Hezer
Redaksiyon: Hümeysra Ayar
Son Okuma: Aleyna Seyhan

Kapak Uygulama: Never More
Sayfa Düzeni: Dagon

1. Baskı Şubat 2021

Baskı
Akademi Basım
Davutpaşa Caddesi Güven İş Merkezi C Blok D. 320
Topkapı - İstanbul Tel: 0 (212) 493 24 67
Matbaa Sertika No: 47610

Laputa Kitap
Yeşilkent Mahallesi 1805. Sokak No. 17/19
Daire No. 15 Esenyurt/İstanbul 0 (539) 894 56 70

Sertifika No. 35963
ISBN: 978-605-70329-2-8

Kurd Lasswitz: Alman bilim kurgu yazarı, bilim insanı ve filozoftur. 1848 yılında Breslau'ta doğdu. Lasswitz, Breslau ve Berlin üniversitelerinde matematik ve fizik okudu. Alman bilim kurgunun babası olarak kabul edilir. İlk yayımlanan bilim kurgu öyküsü 1871'de yazdığı 2371'de yaşamı tasvir eden *Bis zum Nullpunkt des Seins* (Varoluşun Sıfır Noktasına Kadar) idi. 1897 tarihli *Auf zwei Planeten* adlı romanla adını duyurdu. 62 yaşında Gotha'da ölmüştür (1910).

William Merriam Rouse (1884-1937): Amerikalı yazar. Pulp dergileri döneminin altın çağının üretken yazarıydı. Kısa yaşamında çeşitli dergiler için bilim kurgu, korku, macera, gizem, komedi türünde yüzlerce kısa öykü ve roman yazdı.

KAYIP HAZİNELER: 01

Kurd Lasswitz

Evrensel Kütüphane

William Merriam Rouse

Yok Edici

Çeviren: Kübra Kavasçınay

İçindekiler

Sunuş
11

Evrensel Kütüphane
13

Yok Edici
31

Kurd Lasswitz

Evrensel Kütüphane

Sunuş

Kısa hikâyeleri iyi yapan ve ne kadar basit olsa da her zaman okunmasını sağlayan özelliği, her şeyden (kurgu, karakterleri, yazma teknikleri vb.) çok içinde barındırdığı fikirdir. Bu, özellikle bir bilim kurgu hikâyesi ise içinde barındırdığı fikir daha çok önem kazanıyor.

Evrensel Kütüphane konusuyla ilgisini koruyan ve koruyacak bir kısa hikâyedir. Sadece var olan tüm yazılı eserleri değil gelecekte yazılacak olan tüm yazılı eserleri de içeren evrensel bir kütüphane. Bu fikir, Kurt Lasswitz'in 1901 tarihli kısa hikâyesinde hayat buldu. Lasswitz'den önce onun kadar dikkate değer şekilde kurgulanmadı. Ondan önce özellikle Lewis Carroll'un *Sylvie ve Bruno*'sunda kitaplarda mı yoksa insan zihninde mi daha fazla bilginin yer aldığına dair çok kısa bir tartışması kayda değerdir.

Lasswitz'in hikâyesinden sonra yazılan ve en ünlüsü olan Borges'in *Babil Kitaplığı* hikâyesidir. Borges bu hikâyesinden

önce *The Total Library* adlı denemesini bu konu üzerine yazmıştır. Ayrıca Borges, daha sonra *Kum Kitabı* hikâyesinde benzer bir konu üzerinde durdu. Hikâye, evrensel bir kütüphaneden ziyade sonsuz bir kitap üzerinedir.

Sonraki yıllarda, özellikle bilim kurgu edebiyatı bu fikri çeşitli şekillerde kullandı en dikkate değer örneklerden birkaçı: Isaac Asimov'un *Vakıf Üçlemesi*, Douglas Adams'ın *Otostopçunun Galaksi Rehberi*, Terry Pratchett'in *Disk Dünya Serisi*, Stanley G. Weinbaum'un *Sıfır Çemberi* (hikâye), Arthur C. Clack'e'nin *Tanrı'nın Dokuz Milyar Adı* (hikâye), Neal Stephenson'ın *Cryptonomicon*'udur.

Evrensel Kütüphane, yalnızca geçmişte yazılmış her şeyi değil ayrıca gelecekte yazılması olası her şeyi de içeren evrensel bir kütüphane yaratma üzerinedir. Hikâye, evrensel bir kütüphane fikrini hiç lafı dolandırmadan sade ve kısa bir şekilde anlatıyor.

Evrensel Kütüphane ¹

“Neden gelip buraya oturmuyorsun, Max,” dedi Profesör Wallhausen. “Dergin için belgelerimin arasında gerçekten de hiçbir şey bulamayacaksın. Ne içersin; bira mı, şarap mı?”

Max Burkel masaya doğru yürüdü ve kaşlarını kasten havaya kaldırdı. Sonra da yavaş ve sakin bir şekilde bir sandalyeye sindi. “Aslında, artık içkiyi bıraktım. Ama tatillerde... görüyorum ki orada muhteşem bir Kulmbacher’ınız var... ah, teşekkür ederim sevgili kızım... çok da doldurma! Pekâlâ, şerefe eski dostum, şerefe saygıdeğer leydim! Sağlığımıza, Bayan Briggen! Tekrar burada olmak çok güzel. Ancak, bunun size iyi bir getirisi olmayacak, benim için hâlâ bir şeyler yazmanız gerekiyor.”

“Şu anda gerçekten hiçbir şey bilmiyorum. Ayrıca, zaten

¹ Metinde kime ait olduğu belirtilmeyen dipnotlar İngilizce baskısına ait dipnotlardır. -y.n.

çok fazla gereksiz şey yazılıyor ve ne yazık ki bunlar bir de basılıyor.”

“Dürüst olmak gerekirse bunu benim gibi işkence çeken bir editöre söylemenize gerek yok. Asıl soru, her şeyden öte neyin gereksiz olduğudur. Yazarlar ve okuyucular bu konuda çok farklı görüşlere sahip. Ve eleştirmenlerin gereksiz olarak hükmettiği şeyler tam olarak da bizim gibilere ulaşıyor. Hah!” dedi ellerini memnuniyetle ovuştururken, “İşimin üç hafta daha dayanması gerektiğine sevindim.”

“Basacak herhangi yeni bir şeyiniz olmasına şaşırdım. Birkaç yazıyı bir araya getirebilmek için çoktan her yolu denediğinizi sanıyordum,” dedi profesörün eşi.

“Bu, kesinlikle doğru Bayan Wallhausen. Bu düşünülmesi çok olası bir şey. Ancak insan ruhu hiç yorulmaz.”

“Kendini tekrarlamada demek istediniz galiba?”

“Şükürler olsun ki evet!” Burkel güldü. “Ama aynı zamanda yenilikte de böyledir.”

“Yine de yazılarda tarihî olaylar, bilimsel bilgi, şiirin gücü ve ilim öğretisi gibi insanlığa verilen her şeyden bahsedebiliriz. En azından tüm bu şeyler dilimizde açıklanabilir hâlde. Sonuçta kitaplarımız bilgiyi yayar ve düşünce eylemi tarafından meydana getirilen hazineleri korur. Bununla beraber bilinen yazın sayısı ise kısıtlıdır. Bu yüzden olası tüm edebiyat, sınırlı sayıda bir miktar olarak ele alınmalı,” diye yorumda bulundu Profesör Wallhausen.

“Şey, sevgili dostum, artık bir filozoftan çok bir matematikçi gibi konuşuyorsun. Yorulmak bilmeyen bir şey nasıl sınırlı olabilir ki?”

“İzin verirsen evrensel kütüphanenin kaç tane kitap barındırdığını senin için derhâl hesaplayacağım.”

“Hey, amca şimdi de tümüyle bilimsel mi konuşacaksın?” diye sordu Susanne Briggen.

“Ama Susie, yatılı okuldan yeni mezun olmuş bir hanımefendi için hiçbir şey o kadar da bilimsel olamaz, değil mi?”

“Çok nazıksınız amcacığım ama sadece dikiş işimi getirsem mi acaba diye sormuştum. Çünkü dikiş yaparken daha iyi düşünebiliyorum.”

“Demek gerçekten de uzunca bir şekilde konuşacak mıyım diye merak ettin, seni çok bilmiş. Amacım o değildi. Yine de yazı masamdan bana bir yaprak kâğıt ve bir kalem getirebilir misin lütfen?”

“Logaritma tablosunu da getir,” dedi Burkel alay ederek.

“Ah tanrım,” diyerek karşı çıktı profesörün eşi.

“Hayır, hayır, ona gerek yok. Dikiş işini göstermene de gerek yok, Susie,” dedi profesör.

Profesörün eşi, “Al bakalım, işte ellerin için çok daha rahat bir iş,” diyerek Susie’ye elma ve ceviz dolu bir kâse uzattı.

“Teşekkür ederim,” dedikten sonra Susie ceviz kıracağını aldı. “En sert cevizden başlayacağım.”

“Şimdi, yeni başlayanlar için buradaki arkadaşımız cevap verebilir,” diye başladı profesör söze. “Sorum şu: Her şeyi basite indirgeyip farklı tür yazılar açısından belirli estetik faktörleri bir kenara koyarsak ve ayrıca çok detaycı olmayan, sadece anlamı umursayan bir okuyucuyu göz önünde bulundurursak...”

“Öyle bir okuyucu yok ki.”

“Diyelim ki var. Mükemmel edebiyat ve hafif kurgunun tümü için kaç farklı harfe ihtiyacımız olurdu?”

“Pekâlâ,” dedi Burkel, “kendimizi Latin alfabesinin büyük ve küçük harfleri, geleneksel noktalama işaretleri, sayılar ve tabii ki unutmadan boşlukla sınırlandırırsak...”

Susanne elindeki ceviz kâsesinden başını kaldırarak meraklı bir şekilde baktı.

“Boşluklar bunun içindir. Mürettip, tek tek kelimeleri birbirinden ayırmak ve boş alanları doldurmak için bunu kullanır. Bunların hepsi o kadar da fazla bir miktar etmez. Ancak bilimsel kitaplara gelince, siz matematikçilerin ne çok sembolü var yahu!”

“ A_0 , a_1 , a_2 gibi alfabenin harflerinin üstüne veya altına minik sayılar, indeksler koyarak birbirimize yardım ediyoruz. Bunun için 0’dan 9’a kadar olan sayılardan yalnızca ikinci ve üçüncü sıraya ihtiyaç duyardık. Hatta bu sistemi, yeterli fikir birliği ile, istenen herhangi bir yabancı metni temsil etmek için bile kullanabiliriz.”

“Doğrusu, benim için sorun değil. Ben bunu ideal okuyucunuzun önüne sürmezdim. Her hâlükârda, akla gelebilecek her şeyi yazarak ifade edebilmek için yaklaşık yüz farklı karakterden fazlasına ihtiyacımız olmayacağını düşünüyorum.”

“Şimdi de şunu düşünelim: her kitabın ne kadar kalınlıkta olmasını istiyoruz?”

“Bence herkes kapsamlı bir konu hakkında beş yüz sayfalık bir kitap yazabilir. Sayfa açısından da şöyle diyebiliriz:

Her satıra 50 karakter olmak üzere (tabii ki buna boşluklar, noktalama işaretleri vs. de dâhil) sayfa başına 40 satır. Bu durumda her kitapta 40×50×500 harf olurdu, bunu da sen hesapla.”

“Bir milyon,” dedi profesör. “Yani rastgele tekrar eden 100 karakteri rastgele bir düzene koyarız, bunlar bir kitap oluşturur, böylece de elimize yazılı bir tür eser geçmiş olur. Ve tamamen mekanik olarak bu şekilde yapılabilecek tüm olası kombinasyonları düşünürsek geçmişte yazılmış veya gelecekte yazılabilecek eserlerin tümünü elde etmiş oluruz.”

Burkel, arkadaşının omzuna güçlü bir şekilde vurdu.

“Eh, ben evrensel kütüphaneye üye olayım bari. Böylece kendi dergimin tamamen hazırlanıp çoktan baskıya gitmiş olan tüm gelecek sayılarına ulaşabilirim. Makaleler hakkında endişelenmeme gerek yok artık. Bu, yayıncı için gerçekten de muhteşem bir şey: Yazarın tüm işten azat edilmesi! Yazarın bir tür makine ile yer değiştirmesi! Teknolojinin ihtişamı!”

“Ne?” diye haykırdı Bayan Wallhausen. “Kütüphanede her şey var mı yani? Goethe’nin tüm eserleri bile mi? Peki ya İncil? Şimdiye dek yaşamış tüm filozofların tüm eserleri de var mı?”

“Evet. Hatta daha önce hiç kimsenin aklına gelmemiş tercümeleri ile birlikte. Burada, Platon ve Tacitus’un tüm kayıp metinlerini çevirileriyle birlikte bulabilirsin. Dahası, ikimizin de tüm gelecek eserleri, parlamentoda yapılmış unutulmuş konuşmalar ve henüz yapılmamış olanlar, evrensel barış ilanları, takip edebilmek için savaşların tarihi bile var orada.”

“Ve tabii ki tarife kitabı, amca!” diye ekledi Susanne.
“Senin en sevdiğin.”¹

“Tabii ki. Senin Bayan Grazelau’nun Almanca dersi için yazdığın makalelerin hepsi de orada.”

“Ah, keşke yatılı okuldayken kitabı alabilseydim! Ama bizim bahsettiğimiz şey sanırım tüm eserleri içinde barındıran bir kitap...”

“Affedersiniz Bayan Briggen,” Burkel araya girdi, “boşlukları da unutmayın. Bir kitapta en küçük bir dörtlük bile bulunabilir ve gerisi boş olabilir. Evrensel kütüphanede en uzun eserler bile var, tek bir kitaba sığmasa bile birkaç kitap olarak bulunmakta.”

“Pekâlâ, istediğim şeyi bulmamda yardımcı olmanızı isterdim öyleyse,” dedi profesörün eşi.

“İşte, bu iyiydi,” dedi profesör gülümseyerek arkasına yaslandı ve gözleriyle purosundan çıkan dumanı takip etti. “Aslında kütüphanenin kendi kataloğu olsa bir şeyleri bulmak çok daha kolay olurdu...”

“İyi o zaman!”

“Evet ama sence nasıl olurdu? Bir kitabı bulsan bile bir sonuca ulaşamazsın çünkü katalog doğru kitap isimlerini içerdiği kadar tüm olası yanlış isimleri de barındırıyor.”

1 Reichskursbuch (İmparatorluk tarifeleri) kelimesi, 1878’den itibaren İmparatorluk Postanesi tarafından bu isim altında yayımlanan, demir yolları ve gemi bağlantıları için kapsamlı bir tarifeler koleksiyonuydu. Almancada ulaşım “tarifeleri” (der Fahrplan), bilimsel “zaman çizelgeleri” (der Stundenplan) ve matematiksel “zaman çizelgeleri” (das Einmaleins) arasında anlamsal bir ilişki olmadığı için okuyucular aceleci sonuçlar çıkarmamaya dikkat etmelidir.

“Tüh, doğru söylüyorsun.”

“Hmm! Bazı zorluklar yaşanacaktır elbet. Örneğin, hadi ilk kitabı aldık diyelim. İlk sayfa boş, ikincisi de öyle. Beş yüz sayfanın hepsi boş. Bu demek oluyor ki bu kitapta boşluk karakteri milyonlarca kez tekrar edilmiş.”

“En azından herhangi bir saçmalık içermiyor olur,” diye atıldı Bayan Wallhausen.

“Biraz sessizlik! Şimdi, diyelim ki aldığımız ikinci kitap da son sayfaya kadar tamamen boş. Sayfanın sonunda ise minik utangaç bir ‘a’ harfi var. Aynı durum aldığımız üçüncü kitapta da böyle ama ‘a’ harfi bir tık ileriye yazılmış ve şimdi en sonda yine bir boşluk var. Ve ‘a’ harfi ilk pozisyonuna gelinceye kadar aynı şekilde milyonlarca kitap boyunca her kitapta ‘a’ harfi bir kez öne yazılacak şekilde devam ediyor. Bunun yanında, bu tuhaf kitap hiçbir şey içermiyor aslında. Ve böylelikle yüz karakterin her biri baştan sona kadar yalnız yolculuklarını bitirinceye kadar ilk yüz milyon tane kitabımız meydana gelmiş oluyor. Daha sonra, bu olayın aynısı ‘aa’ veya herhangi başka yan yana gelmiş iki karakterle mümkün olan her pozisyonda meydana geliyor. Bir kitap sadece noktalardan, diğeri ise sadece soru işaretlerinden oluşuyor.”

“Pekâlâ,” dedi Burkel, “hiçbir içerik içermeyenleri bulur ve onları hızlıca çıkartırız öyleyse.”

“Hmm, belki de evet. Ancak en kötüsü içinde mantıklı bir şey içeren kitabı bulunca geliyor. Örneğin, diyelim ki *Faust*’un içinde bir şey aramak ve hatta doğru şekilde başlayan kitabı bulmak istiyorsun. Biraz okuduktan sonra birden karşına ‘Abrakadabra, burada hiçbir şey yok!’ veya sadece

'aaaaa' gibi bir yazı çıktı... Ya da logaritma tablosu çıktı. Hem de doğru mu olup olmadığını bilemiyoruz çünkü kütüphanemiz doğru bilgiler kadar yanlış bilgileri de içeriyor. Başlıklar seni yanıltmamalı. Bir kitap 'Otuz Yıl Savaşları' diye başlayıp 'Prens Bücher'in Thermopylae'de Dahomey Kraliçesi ile Evlendiği Zaman...' olarak devam edebilir."¹

"Hey, amca, işte bu tam da benim için!" diyerek neşeli bir şekilde araya girdi Susanne. "Ben de kitap yazabilirim çünkü bir şeyleri karıştırmak gerekiyorsa ben de zaten bu yeteneğimi geliştiriyorum. Evrensel kütüphane *Iphigenia*'nın giriş kısmını muhakkak tıpkı benim önceden ezberlediğim gibi bulundururdu:

'Gölgelerinden dışarı, hareketli ağacın tepesinden,
Kendi arzularıma değil ihtiyaca itaat etmek,
Bu taş bankta oturmak istiyorum.'²

"Bu, öyle basılmış olsaydı sonunda ben haklı çıkmış olurum. Ayrıca ikinize yazdığım uzun mektubu da bulabilirdim; size göndermeden hemen önce kayboluvermişti. Mika okul kitaplarını tam da onun üstüne koymuştu. Ay,"

1 Otuz Yıl Savaşları, Orta Avrupa'da 1618-1648 yılları arasında gerçekleşen savaşlar serisiydi. Gebhard Leberecht von Blücher, Napolyon Savaşı sırasında bir Prusya generali idi. Dahomey, ortalama 1600-1900 yılları arasında var olan günümüz Benin'de bir Afrika krallığıydı.

2 Goethe'nin *Iphigenia at Taurus* adlı eserinin giriş dizelerini okumakla görevli Susanne, üç farklı oyundan ünlü dizeleri karıştırır. İlk mısra, "Heraus in eure Schatten, rege Wipfel," gerçekten de Goethe'nin oyununun giriş mısrasıdır. Bununla birlikte, ikinci mısra olan "Der Not gehorchend, nicht dem eignen Trieb" Friedrich Schiller'in *The Bride of Messina* adlı eserinden ve üçüncü mısra "Auf diese Bank von Stein will ich mich setzen" ise Schiller'in Wilhelm Tell adlı eserindendir. Ortaya çıkan cümle söz dizimsel olarak doğrudur ancak anlamsal olarak değersizdir, bu da kulağa saçma gelir.

inatçı kahverengi saçını kaşının üzerinden çekerken utanarak kendi sözünü kesmişti. “Bayan Grazelau çok fazla çene çalmamam hakkında beni açıkça uyarmıştı!”

“İşte, tamamen haklı çıkmış oldun,” dedi amcası onu teselli ederek. “Kütüphanemiz yalnızca tüm mektuplarını değil aynı zamanda yaptığın veya yapacağın tüm konuşmaları da barındırıyor...”

“Ah, öyleyse bu kütüphaneyi açmamanızı tercih ederim!”

“Endişelenme, o mektuplar hem senin ismin hem de Goethe’nin ismi ve dünyadaki diğer tüm isimlerle imzalanmış olacak. Mesela buradaki arkadaşımız akla gelebilecek her türlü iftirayı barındıran makalelerde kendi imzasını görür ve bu yüzden hayatı hapis cezalarını bitirmeye yetmez. Bu adamın, her cümleden sonra söylediği şeyin yanlış olduğuna dair bir cümle barındıran bir kitabı olurdu ve sonra diğer kitapta da yine aynı şeyler yazılı olurdu ama bu kez de bunların tümünün doğru olduğunu belirten bir cümle de bulunurdu...”

“Pekâlâ, bu kadarı yeter,” dedi Burkel kahkaha atarak. “Başladığın an bizi satırlara boğacağını biliyordum. Bu yüzden evrensel kütüphaneye üye olmayacağım çünkü saçma olandan iyi olanı ve yanlış olandan doğru olanı bulup çıkarmak imkânsız olurdu. Yirminci yüzyıl Alman İmparatorluğu tarihini barındıran milyonlarca kitaba ihtiyacım olursa gider tarihçilerin kitaplarına başvururum, bu kadar basit. Pas geçiyorum.”

“Çok zekice. Yoksa üzerine oldukça büyük bir yük almış olurdun. Yalan söylemiyorum bu arada. Evrensel kütüpha-

nede ihtiyacınız olanı bulabileceğinizi iddia etmedim ancak saçma olan her şeyin yanı sıra olası tüm anlamlı edebiyattan oluşan kitap sayısını tam olarak belirleyebileceğimizi iddia ettim sadece.”

“Hadi hesapla bakalım öyleyse,” dedi profesörün eşi. “Aksi takdirde bu kâğıt parçası seni rahat bırakmayacak.”

“Çok basit. Kafadan hesaplayabilirim. Sadece kütüphanemizi nasıl oluşturacağımızı düşünmemiz gerekiyor. İlk olarak, her yüz karakteri bir araya koyarız. Daha sonra, bunların her birine de yüz karakter daha ekleriz, böylece her iki karakter için yüz kere yüz tane grubumuz olmuş olur. Her karakteri üçüncü kez eklediğimizde her üç karakter ve sonrası için $100 \times 100 \times 100$. Ve her kitap için bir milyon olası pozisyon olacağından 100 ’ü çoğaltma katsayısı olarak kullandığımızda elde edeceğimiz kadar sayıda kitabımız olurdu. On kere on 100 olduğu için on sayısını iki milyon kez faktör olarak kullanırsak aynı şeyi elde etmiş oluruz. Bu sadece iki milyon sıfır içeren bir sayıdır. İşte şöyle: ondaki iki milyonun gücü: $10^{2.000.000}$.”

Profesör kâğıdı havaya kaldırdı.

“Evet,” dedi profesörün eşi, “konu senin için kolay. Şimdi bunu bir de yazıya dök.”

“Bu pek de mümkün değil! Gece gündüz hiç ara vermeden en az iki hafta boyunca yazmam gerekir. Yazacak olsam da bu sayı yaklaşık dört kilometre uzunluğunda olurdu.”

“Ah,” dedi Susanne. “E öyleyse nasıl söyleniyor bu sayı?”

“Aslında sayının bir ismi yok. Nitekim, onu herhangi bir ölçüde açıklayacak bir aracımız bile yok. Bir sınırı olsa bile

bu, çok büyük bir miktar. Hangi sayıyı söylersen söyle bu canavar sayının karşısında hiçbirisi duramaz.”

“Peki ya trilyon olarak ifade etsek olmaz mı?” diye sordu Burkel.

“Evet, bir trilyon¹ çok güzel bir sayı, 18 tane sıfırı olan bir sayı. Kütüphanemizdeki kitap sayısını bir milyona bölersek iki milyon tane sıfırın 18 tanesini yok etmiş oluruz. Yani, 1.999.982 tane sıfırı olan bir sayı elde ederdik ve bunun sadece çok küçük bir kısmını anladık. Ama bekle biraz...” Profesör, kâğıda birkaç sayı yazdı.

“Biliyordum,” dedi profesörün eşi. “Sonunda biraz hesaplama yapacaksın.”

“Bitti bile. Bu sayının kütüphanemiz için ne anlama geldiğini bilmek ister misiniz? Diyelim ki kitapların her biri iki santimetre kalınlığında ve hepsi tek bir sıraya dizilmiş hâlde duruyor. Bu durumda bu sıra ne kadar uzun olurdu sizce?”

Zafer kazanmışçasına etrafındakilere bakındı ama herkes sessizdi.

Sonra birden Susanne şöyle dedi: “Biliyorum! Söyleyebilir miyim?”

“Tabii ki. Söyle, Susie!”

“Kütüphanedeki kitapların sayısının iki katı santimetre olurdu.”

“Bravo, bravo!” diye bağışmıştı herkes. “Bu harika.”

1 *Trilyon*: 1- Kısa ölçekte 1.000.000.000.000, yani 10^{12} . 2- Uzun ölçekte ise 1.000.000.000.000.000.000, yani 10^{18} . Kıta Avrupası, Latin Amerika'daki İspanyolca konuşan ülkeler uzun ölçeği kullanmaktadır. Türkiye, ABD ise kısa ölçeği kullanmaktadır. Öyküde (Almanya) ise uzun ölçek kullanılıyor. Sayının Türkiye'deki kullanımı *Kentilyona* denk gelmektedir. -y.n

“Evet,” dedi profesör, “tek bildiğiniz, ışığın saniyede 300.000 kilometre hızda ilerlediği, yani bu bir yılda on milyar kilometre eder ve bir trilyon santimetre ile eş değerdir. Bu durumda, bir kütüphaneci bahsettiğimiz sıra sıra kitapların önünden ışık hızıyla geçse bile tek bir trilyon kitabı bitirmesi iki yılını alırdı. Daha önce de söylendiği gibi kütüphanede 1.999.982 tane sıfırı olan 1 sayısı kadar trilyonlarca kitap olduğu için de kütüphaneyi tamamen dolaşmak ise bunun iki katı süre alırdı. Söylemeye çalıştığım şey, ışığın kütüphanede ilerlemesi için kaç yıl gerekeceğini hayal etme umudumuz olduğu kadar, kitapların sayısını da hayal etme umudumuzun olduğudur. Ve bu gerçekten en açık şekilde, sayı sonsuz olmasa bile bir kişinin bu sayının zihninde tasvirini oluşturmasının *boşuna* bir çaba olduğunu gösteriyor.”

Burkel, “Hanımefendiler izin verirse bir soru daha sormak istiyorum. Bahsettiğin kütüphane için dünya gezegeninin tümünün bile yeterli olamayacağı hakkında şüphelerim var,” dediğinde profesör kâğıdı bir kenara koymak istemişti.

“Cevaba birazdan ulaşacağız,” diye cevap veren profesör hesaplamalarına tekrar döndü. Daha sonra şöyle dedi: “Kütüphanenin tamamını, 1000 tane kitap bir metre küp yer kaplayacak şekilde toplayacak olsaydık o zaman onu bir araya getirmek için gereken yer gözle görünen en uzak nebülözlere kadar tüm evreni kaplardı. İki milyon sıfırlı sayıdan 60 sıfır daha az olan kitaplarımızdan daha fazla sayıda sıkıştırılmış evrenlerden kat kat fazla olurdu. Öyleyse o büyük sayıya hiçbir şekilde ulaşamayacağız.”

“Gördüğünüz gibi,” dedi Burkel, “asla sonu olmayan bir şey olduğu hakkında doğruyu söylüyordum.”

“Hayır, öyle değil. En basitinden, bu sayıyı kendisinden çı-

kartırsan geriye 'sıfır' kalır. Bu sayının bir sonu var ve kesin olarak bir kavram olarak tanımlanır. Onunla ilgili sadece tek bir ilginç şey var: Sadece birkaç basamak kullanarak tüm olası literatürün görünüşte sonsuz miktarını içeren kitap sayısını yazabiliriz. Bununla birlikte, bu içerikleri kendi deneyimlerimize entegre etmeye, ayrıntılı olarak hayal etmeye çalıştığımızda, örneğin evrensel kütüphanemizde belirli bir kitap bulmanın nasıl bir şey olacağını düşündüğümüzde, işte o zaman tam da kendi aklımızın bu net biçimiyle sanki sonsuz ve anlaşılmaz bir şeymiş gibi karşı karşıya kalıyoruz.”

Burkel ciddi bir tavırla başını salladı ve şöyle dedi: “Akıl, anlamaktan sonsuz derecede daha büyüktür.”

“Bu bilmece gibi sözle ne demeye çalışıyorsun?” diye sordu profesörün eşi.

“Sadece deneyim yoluyla bildiğimizden çok daha fazlasını doğru düşünebileceğimizi kastediyorum. Mantıklı olan, sezilebilir olandan son derece daha güçlüdür.”

“Bu, tam olarak, yüce olandır,” diye ekledi Wallhausen. “Sezilebilir olan zamanla yok olur ancak mantıklı olan tüm zamanlardan bağımsız ve evrensel olarak geçerlidir. Mantıklı olan, insan düşüncesinin kendisinden başka bir şey ifade etmediği için bu zamansız iyilikte ilahi olanın değişmeyen yasalarında, sonsuz yaratma gücünün kaderinde payımız vardır. Matematiğin temelleri buna dayanır.”

“Güzel,” dedi Burkel, “yasalar bize gerçeğe duyulan güveni sağlar. Ama onları yalnızca formlarını canlı deneyim ile doldurduğumuzda, örneğin ihtiyacımız olan kitabı kütüphanede bulduğumuzda kullanabiliriz.”

Wallhausen bu fikre katıldı ve eşi de sessizce şöyle dedi:

*“Çünkü hiçbir insan
Tanrılarla
Boy ölçüşmemeli.
Kişi kendini yüceltirse
Ve başıyla
Yıldızlara dokunursa
Ayaklarının basacağı
Bir şey kalmaz altında,
Onunla oynar durur
Bulutlar ve rüzgâr da.”¹*

“İşte, büyük usta hedefe ulaşmıştır,” dedi profesör. “Ancak mantıklı yasa olmadan bizleri yıldızların ve onların da ötesine çıkaracak hiçbir şeyimiz olmaz. Ne var ki kişi deneyimin güvenli kollarından uzaklaştırmamalı kendini. İhtiyacımız olan kitap için kütüphaneyi altüst etmemize gerek yok ama kendimize kalıcı, ciddi, dürüst bir iş kurmalıyız.”

“Şans yürür ama mantık koşar,” dedi Burkel. “Ve işte bu yüzden sen de bugün yaptıklarını yarın kâğıda dökersin. Sonuç olarak makalemi geri alacağım.”

“Senin için bir iyilik yapabilirim,” diyerek güldü Wal-lhausen. “Ama şimdiden söyleyeyim, okuyucuların bunun lüzumsuz kitaplardan biri olduğunu düşünecek. Peki ya sen Susie, sen ne yapmak istersin?”

1 Bayan Wallhausen, Goethe'nin “İnsanlığın Sınırları” adlı şiirinin ikinci kıtasını okur: “Denn mit den Göttern / Soll sich nicht messen / Irgend ein Mensch. / Hebt er sich aufwärts, / Und berührt / Mit dem Scheitel die Sterne, / Nirgends haften dann / Die unsicheren Sohlen, / Und mit ihm spielen / Wolken und Winde.”

“Ben mantıklı bir şeyler yapmak istiyorum,” dedi Susie ciddi bir tavırla. “Biçimi madde ile dolduracağım.”

Ve sonra da bardakları doldurdu.

William Merriam Rouse

Yok Edici

Yok Edici¹

Allen Parker'ın elindeki kalem onun isteğine itaat etmiyordu. Tuhaf, görünmeyen bir güç onun isteğini bir kenara itmiş ve kalemin kontrolünü eline alıp aslında Parker'a ait olmayan bir şeyler çizmeye başlamıştı. Parker, çizim masasından ayrılıp daktiloya geçtiğinde de aynı şey olmuştu. Cümleler onun elinden çıkmıyordu; yazılan fikirler ona tamamen yabancıydı. Kaderden aldığı, eşi ve kendisinin üzerine tıpkı bir gece gibi çöken ilk ipucu buydu işte.

Tekinsiz bir şeyler yavaş ve sinsi bir şekilde Allen Parker'ın zihnini ele geçirdi. Parker, artık ne ellerini kontrol edebiliyordu ne de zihnini!

Kendi eserini sergileyerek yükselen bir şöhrete sahip genç yazar Parker, bir kısmı tamamlanmış bir romans için kurşun kalem krokisi serisi oluşturuyordu. Hikâye, gün ışığı

1 Hikâye ilk olarak Kasım 1930'da Astounding Stories of Super-Science, dergisinde yayımlandı. -y.n.

kadar neşeli ve dikkat çekiciydi. Parker'ın çizimlerinin kalitesi şimdiye dek hep aynı kalmıştı. Ama şimdi, Madelon'un rüzgârla savrulan saçlarını ve gülümseyen gözlerini aldığı birikimden faydalanamıyordu.

Bir şeyler çizdiği veya yazdığı zamanlarda kendisini dipsiz bir dert çukuruna gömülüymüş gibi hissediyordu. Onu gazeteden uzak tutan yüz, yasak şeyler hakkında dünya çapında bir bilgi ile damgalanmıştı.

Parker kalemini bıraktı ve kendisine işkence edilmiş gibi arkasına yaslandı. O ve eşi Betty bu evi, Parker'ın üzerinde çalıştığı en önemli eser olacak bu kitaba konsantre olabilmesi için, küçük ve çok sessiz bir banliyö köyü olan Pine Hills'te almışlardı. Parker, stüdyo olarak kullandığı odanın kapısına gitti ve şöyle seslendi:

“Betty! Buraya gelebilir misin, lütfen?”

Önce basamaklardan gelen koşan adım sesleri duyuldu, sonra da yirmili yaşlarında bir kız odaya girdi. Bu kıızı gören herkes onun tanrının bir lütfu olduğunu söyleyebilirdi. Saçları “olgunlaşmış bir mısır” gibi sapsarıydı ve canlı mavi gözleri derinlik, kişilik ve cazibe barındırıyordu.

“Bak!” dedi Parker. “Nasıl olmuş?”

Bir süreliğine sessizlik oldu. Sonra Allen Parker, kendisine veya eserlerine bakarken eşinin yüzünde daha önce hiç görmediği bir şey gördü: Katıksız bir iğrenme ifadesi.

“Bu kadar berbat şeyler yapabildiğini bilmiyordum!” dedi Betty, soğuk bir tavırla. “Nasıl yaptın?”

“Bilmiyorum!” Parker'ın, eşini rahatlatmak için tutmaya hazır bekleyen kolları birden düştü. “İşler...son zamanlarda

oldukça zordu. Sanki zihnimde bir şeyler birbiriyle çekişip duruyordu. Ama aslında bu, böyle değil. Bu ben *değilim!*"

"Bu, senden çıktığına göre sen olmalısın!" Betty, arkasını döndü ve huzursuz bir şekilde pencerelerden birine doğru ilerledi.

"Benim aracılığım!" diye mırıldandı Parker. "Fikirler geliyor!"

"Bir şeyler yapmak zorunda kalacaksın!"

"Ama ne? Ne yapacağımı bilmiyorum!"

"Neden gidip şu yeni doktora bir görünmüyorsun?" diye sordu Betty omzunun üstünden bakarken. "Dr. Friedrich von Stein'a?"

"Von Stein mı?" diye tekrarladı Parker belli belirsiz bir sesle. "Kendisini tanımıyorum. Yine de bir doktora ihtiyacım yok benim zaten. Böyle düşünmene sebep olan şey de ne böyle?"

"Onun evini buradan görebiliyor olmam dışında hiçbir şey. 'Eski Reynoldların Yeri' isimli mülkü devralmış. Hani şu kilisenin karşısındaki bina. Gidip bakmıştık ama bizim için fazla büyük olduğunu düşünmüştük hani. Ama bu adam binada çok fazla değişiklik yapmış."

"Ah, evet!" Parker elindekini bir kenara koydu. "O adamın bir tıp doktoru değil de bir felsefe doktoru olduğunu düşünüyorum."

"Bir sürü diplomasının olduğunu söylüyorlar. Kesinlikle harika görünen bir adam. Caddede görmüştüm."

"Belki de uygulama yapmıyordur." Sanatçı, şaşkın ve keyifsiz bir şekilde yaptığı şeye bakıyordu. "Hem konu karaciğerim olmadığı sürece ne yapabilir ki?"

“Psikanalist veya bunun gibi bir şey olabilir mesleği,” dedi kadın yavaş bir şekilde.

“Ama neden özellikle bu doktora bu kadar ilgi duyuluyor?” Parker kendine gelip eşine baktı. Rahatsız olmuş ve bundan utanmıştı.

“Sadece işin için,” dedi Betty. Yanaklarında hafif bir pembelik belirdi.

Allen Parker, eşinin ona kesinlikle yalan söylediği düşüncesine kapılmıştı. Parkerları bilen herkes Betty’nin yalan söylemesinin veya eşinin böyle bir şeye inanmasının mümkün olmadığını bilirdi. Parker kendi şüphesi yüzünden öfkelenmişti. Ayağa fırlayıp gezinmeye başladı.

“Peki öyleyse!” diye çıkıştı. “İşim mahvolup gidiyor! Bu çizimleri ve yaptığım son birkaç bölümü ona göstermek için Cartwright ile yarın bir randevum var! Doktora şimdi gidelim öyleyse! Bu adam benim için hiçbir şey yapamayacak olursa da başka birini deneyeceğim!”

On dakika sonra, Dr. Friedrich von Stein’in evine giden sessiz yolda yürüyorlardı. Sadece kendisiyle ilgileniyor olmasına rağmen Parker, eşinin daha önce hiç şu an olduğu kadar çekici görünmemiş olduğunu fark etti. Ten rengi derin bir hâl almıştı, minik bukleler yanaklarına düşmüştü ve gözlerinde ise yalnızca belirli durumlarda meydana geldiğini bildiği bir parlaklık vardı.

Asil ve saygın Reynoldların evinde yapılan birçok tuhaf değişiklik dışarıdan bile belli oluyordu. Çatıda bir sürü anten vardı. İkinci kata birkaç yeni pencere gözü açılmış ve buralar kırmızımsı morlu türden bir renkte cam ile kapatılmıştı. Caddenin aşağısındaki şirin evlerin ve karşıdaki gri

taş kilisenin tam aksine, bu bina bir laboratuvara dönüştürülmüştü.

Ön girişteki kapının yanında, gösterişsiz bir tabelada şöyle yazıyordu: “Dr. Friedrich von Stein.” Parker zili çaldı. Omuzlarını dikleştirip bekledi; ince yapılı kafası ve biçimli kıyafetlerinin altında güzel kasları olan çok acınası, çok hoş bir genç adamdı. Çizimlerini getirmişti ama kolunun altındaki dosya yüzünden kendisini pek de rahat hissetmiyordu.

Kapı açıldığında işçi gömleği ve önlüğü giyen, tıknaz bir adam görüldü. Adamın açık renk gözleri ve kabarık saçlı bir kafası vardı, iyi birine benziyordu ancak aklı biraz kıt gibiydi.

En dikkat çekici yanı yanağının birindeki burnundan kulağına kadar uzanan mor bir izdi. Yanındaki parlak tüylü daksund köpeği ise görevi gereği bir kez havladıktan sonra öfkeyle hareket etti.

“Dr. von Stein’i görebilir miyiz?” diye sordu Parker. “Tabii evdeyse.”

“Evde mi değil mi diye Doktor Bey’e sorayım,” diye cevapladı adam, sert Alman aksanıyla.

İçeriden bir ses “*Dummkopf!*”¹ diye gürledi. Kısa bir an sonra da köpek ve adam uzaklaşarak koridorda kayboldu ve onların yerine Allen Parker’ın hayatında gördüğü en çarpıcı kişiliklerden biri geldi.

Dr. Friedrich von Stein’in boyu neredeyse iki metreydi ve iyi eğitilmiş bir askerin duruşu gibi dimdik duruyordu. İri kemikliydi ama zayıftı ve her hareketi askerî bir dikkat barındırıyordu. Diğer özelliklerinden çok gözleri etkilemiş-

¹ Almanca, “Aptal!” -ç.n.

ti Parker'ı: Sabit, insanın içine işleyen simsiyah gözleri vardı. Birkaç grilik hariç bakımlı görünen saç ve sakalı siyahtı. Kırk ila altmış yaş arasında olabilirdi, o denli aldatıcı bir dış görünüşü vardı.

“İsterseniz şöyle içeri buyurun,” dedi adam, Parker henüz konuşamamışken. Von Stein'ın sesi tok ve derindi ancak mekanik bir şekilde gülümsemesine sebep olan tuhaf bir mizacı vardı. Gırtlaktan gelen “r” harfleri dışında, konuşması hiç de yabancı birinin konuşması gibi değildi. “Sanırım Bay ve Bayan Parker sizsiniz, değil mi? Ben de Dr. von Stein.”

Doktor, misafirlerinin koridordan içeri girebilmeleri için kenarda durdu ve onlar mırıldanarak teşekkür ederken o da Heinrich isimli adama Almanca bir şeyler söyledi. Korkan hizmetçi apar topar ortadan kayboldu; Parkerlar da gelişigüzel döşenmiş ama yine de zevkli görünen bir oturma odasına geçti. Betty, doktorun ona başını eğerek gösterdiği bir koltukta yerini aldı. Parker ise pencerenin birinden çok da uzak olmayan bir berjere oturdu.

“İsimlerinizi madamın güzelliği sayesinde öğrendim,” dedi Dr. von Stein, şöminenin başında dikilirken. Bir kez daha başıyla selam verdi. “Böylesine çekici bir kadının isminin ne olduğunu bilme isteğiyle dolmadan bakamıyor insan ona. Sanıyorum ki sokağın sonundaki komşularımsınız.”

“Evet,” diye cevapladı, Allen. Uyumlu bir tavır sergilemek istedi ancak bu, onun için çok zordu. “Ve sanırım Bayan Parker da size büyük bir hayranlık duymuş. Bugün buraya gelmemiz için beni o ikna etti. Acaba bir ihtimal psikanalist olabilir misiniz? Bir tıp doktoru olup olmadığınızı bile bilmiyorum, ancak...”

Dr. von Stein sakın bir şekilde, “İnsan zihni hakkında epey bilgim vardır,” diyerek araya girdi. “Pek çok şey hakkında fazlasıyla bilgim var aslında. Burada, Pine Hills’te tıp uygulaması yapmayacağım çünkü yapacak araştırmalarım var. Ama size elimden geldiğince yardımcı olacağım. Sıkıntınız nedir?”

Bu soru, Parker’ın yarım saat önceki ruh hâline dönmesine sebep oldu. Dosyasını neredeyse hışım dolu bir tavırla açtı ve karşılaştırma yapılabilmesi için eski çizimlerinden de birkaç tane dâhil olmak üzere son yaptığı çizimleri etrafa yaydı.

“Bakın!” diye bağırdı. “Bu korkunç şeyler şu an yaptıklarım! Kendime engel olamıyorum! Kalemim bana itaat etmiyor! Belli ki duygusal kontrolüm yok. Sanki normal fikirlerim kalabalığın içinde kenara itilmiş insanlarmış gibi. Ayrıca bugünkü yazdığım şeyler de bu çizimler kadar kötüydü. Bir kitap hazırlıyorum. Tüm bunları etrafıca düşünün, Doktor. Herhangi bir anlam çıkarmaya çalışmazsak çok da müstehcen değiller aslında. Sansüre uğrayamazlar. Postayla taşınabiliyor olsalar da aslında kitaplar ölümcül şeylerdir! Şu iki resimdeki iki kahramanıma bir bakın. Birinde kız şey gibi... bir menekşe! Diğerinde ise herhangi bir suçu işleyebilirmiş gibi görünüyor! Nedir bu kız? Bir vampir mi? Tabii öyle bir şey varsa. Bir cadı mı? Bu son çizimleri yaptığımdan beri neredeyse şeytan bilimine inanacağım!”

Parker, her ne kadar heyecanlı olsa da Dr. Friedrich von Stein’in yüzünü okumaya çalıştı. O maskenin üzerinde otomatik bir gülümsemeden başka bir şey göremedi. Ancak sanatçıya bu sefer o dudakların kıvrımında gerçek bir zevk belirtisi görmüş gibi gelmişti. Birinin bu çizimleri beğenmesi mümkün müydü? Parker delirdiğini düşünmeye başladı.

“Ah, bu sizin için çok talihsiz bir durum,” diye hayıflandı, doktor. “Anlayabiliyorum. Ama bu durum devam edecek olursa düzeltilebileceğine inanıyorum. Bay Parker ve Madam; siz fizikten, psikolojiden, metafizikten anlar mısınız?”

“Korkarım ki bu konuda oldukça cahilim,” diye yanıtladı, Betty. “Sizin gibi deneyimli biriyle karşılaştırıncı kesinlikle böyleyim.”

Dr. von Stein başını eğdi. Sonra da siyah gözlerini Parker’a çevirdi.

“Peki ya siz, efendim? Sorumu şöyle değiştireyim... nasıldesem? Bilimsel düşüncenin daha ötesinde bulunan alanlar hakkındaki bilginiz ne durumdadır?”

Parker tereddütle, “Felsefe bölümünden mezun oldum,” dedi. “Ancak üzerinden epey zaman geçti, Doktor Bey. Biliimin getirilerini elimden geldiğince takip ediyorum tabii ki. Ancak bir yazar veya ressamın pek de fırsatı olmuyor bunun için. Genelde bu kimselerin uğraşması gereken kendi dertleri oluyor.”

“Evet, aslında doğru!” Dr. von Stein düşünceliydi. “Bu yüzden özellikle de madamın hatırına somut şeylerden bahsedeceğim.”

“Lütfen beni bir aptalmışım gibi kabul edin!” diye yalvardı Betty. “Ama yine de ben de anlamak istiyorum!”

“Tabii öyledir, ama aptal olmanız dışında, Madam. Devam edeyim. Sanıyorum ki ikiniz de radyo hakkında bir şeyler biliyorsunuzdur. Çok iyi! Bir elektrik dalgasının mesajı ilettiğini ve böylece algılanıp yükselerek insan kulağına ulaştığını biliyorsunuz. Bu dalgalar Paleolitik Çağ’daki insan, yemeğini mızrakla avlarken bile vardı. Bunları kullana-

bilmek için mikrofon ve alıcı bir alet icat etmek gerekiyordu yalnızca.

“Bahsettiğim şeyleri siz zaten biliyorsunuz. Ancak sizi şaşkına çevirecek bir şey daha var. İnsan düşüncesi de radyo dalgası ile aynı doğal niteliğe sahip, bir tür elektrik dalgasıdır. Bunların ikisi de insanın dışında meydana gelen elektrik akımlarıdır. Ses akımları bir radyonun antenlerinde gezinirken düşünceler de insan zihninde gezinir.”

“Sana söylemiştim!” diyen Allan Parker zafer dolu yüzünü eşine çevirdi. “Kusura bakmayın Doktor Bey! Düşüncelerimin dışarıdan bir yerlerden geldiği hakkında Bayan Parker’ı daha önce ikna etmeye çalışmıştım da!”

“Aynen öyle!” Dr. von Stein üzerine hiç alınmamıştı. “Bir radyo ile insan zihninin arasındaki fark ise radyoyu istediğiniz zaman, istediğiniz kanalı açarak kullanabilirsiniz. Ancak her ne kadar böyle olması gerekse bile zihin asla böyle bir kontrolün altında değildir. Zihin, neye açıksa onu alır içine. Ya da diğer zihinler tarafından kabul edilip keyfinin sürüldüğü, yoğunlaştırılıp güçlendirilen fikirlere açıktır. Hindistan’da şöyle derler: ‘Beş bin insan vebadan öldü. Bunun üstüne elli bin insan da bunun korkusundan öldü.’ İkiniz de anlayabiliyorsunuz değil mi?”

Bunu sormak anlamsızdı. Betty, söylenen her kelimeyi dikkatle dinlerken koltuğun ucunda oturuyordu. Parker ise daha sakinleşmiş görünse de aynı derecede ilgiliydi konuya. Ayrıca, kendi içinde daha önce hissettiği şeyin bir bilim insanı tarafından onaylanmış olmasından dolayı da memnundu.

Doktor, sözlerine devam etti. “Herbert Spencer, hiçbir düşüncenin veya hissin fiziksel bir gücün sonucu olacak

meydana gelmediğini söylemiştir. Bu ilke, çok geçmeden bilimsel bir olgu hâlini alacaktır. Huxley de bilincin mekanik eş değerinde teknolojiye ulaşacağımızı tahmin etmişti. Ama yetkililer nezdindeki konumumu desteklemeye çalışmıyacağım. Bildiğim şeyi kanıtlayabileceğimin bilincindeyim.

“Siz, Bay Parker, bir süredir başka insanlar tarafından yoğunlaştırılmış olan özellikle rahatsız edici bazı düşüncelere maruz kalıyorsunuz. İnsan iradesi gücü, kuvvet çizgisinin veya elektrik dalgasının titreşim oranını değiştirebilir. İyi düşünceler yüksek titreşim oranına, kötü düşünceler ise genellikle düşük bir orana sahiptir. Herhangi bir düşmanınız var mı?”

Parker, sessiz bir ses tonuyla, “Bildiğim kadarıyla hayır,” diye cevap verdi.

“Öyleyse yanlışlıkla olmuş olmalı.”

“Tanrı aşkına! Biri bunu bana art niyetle yapmış olabilir mi yani?”

Dr. von Stein doğrudan cevap vermedi ama “Şimdiye dek deneylerim istenen sonuçları verdi,” dedi. “İşinize herhangi bir şekilde etki eden düşüncelere özellikle hassas olduğunuz su götürmez bir gerçek.”

“Peki ama bunu için herhangi bir çözüm yolu yok mu?” diye sordu Betty. Bir yabancıнын gözleriyle bakıyordu artık kocasına.

“Bay Parker için bir şeyler yapabilirim sanırım.”

Kapı çalındı. Doktor içeri girilmesini emretti. Ayak ucunda daskund olan Heinrich, üzerinde bir şişe şarap ve birkaç dilim meyveli kek bulunan tepsiyle içeri girdi. Bir sehpa çekip tepsiyi üzerine koydu.

“Misafirlerim varken içeri getirme şu köpeği,” dedi Dr. von Stein. Beyaz dişlerini göstererek konuşuyordu. “Yoksa ne olacağını biliyorsun, değil mi Heinrich?”

“Ja,¹ Doktor Bey! Hemen dışarı çıkarıyorum Hans’ı.” Adam epey korkmuştu. Köpeği kollarına alıp apar topar odadan çıktı. Dr. von Stein gülümseyerek önüne döndü.

“Onu disipline sokmam gerek,” diye açıkladı. “Aptal bir adam ama sadıktır. Etrafımda sıradan hizmetçiler bulunduramam. Laboratuvarıma göz atmaları için hizmetçilerime rüşvet vermeye istekli bir sürü bilim insanı var.”

Dr. von Stein ev sahibi olarak görevine geri döndü. Kadehleri doldurdu ve Betty’nin pastadan keyif aldığını memnuniyetle izledi. Bir tütün sehпасından bir kutu Havana çıkardı, bir tür sigaraydı bu. Parker, iyi şarap ve tütünü beğenmiş olsa da onu buraya getiren konuyu unutamayacak kadar çok endişeliydi.

Bir fırsat bulduğunda hemen konuşmaya girdi. “Yani, bana yardım edebilirsiniz, değil mi Dr. von Stein?”

Ciddi bir şekilde, “Evet,” diye cevap verdi, von Stein. “Ama herhangi bir şey yapmadan önce bir iki gün bekleme taraftarıyım. Kötü düşüncelerin şiddeti zamanla azalabilir veya bu düşüncelere karşı sizin dayanıklılığınız artabilir. Her iki durumda da içinde bulunduğunuz olay sona erecektir. Ya durumunuz daha iyiye gidecek ya da daha kötü olacaksınız. Daha kötü bir hâl alırsanız derhâl bana gelin. Söz veriyorum, sizin için bir şeyler yapacağım!”

“Geleceğim, teşekkür ederim!” Parker, rahatsızlığının başladığı ana göre artık daha iyi ve daha neşeli hissediyordu.

¹ Almanca, “evet”. -ç.n.

“İşim kadar çok az şey rahatsız edebilir beni!”

Dr. von Stein, “Ben de öyle düşünmüştüm,” diyerek ona katıldı.

Betty ayağa kalktı. Gözleri, Dr. von Stein’in parlak siyah gözleri ile buluştuğunda meydana gelen o ifadeyi yakalamıştı Parker. O bakış, yalnızca o adama karşı oluşuyordu. Parker’ın ayakları, kapıya giden yolda istemeye istemeye yürüyordu.

Sessiz sakin sokakta yürürlerken, “Harika bir adam!” diye iç geçirdi Betty. “Bilimsel konular daha önce hiç bu kadar ilgi çekici gelmemişti. Ama o adam, bu konulara hayati bir önem katıyor!”

Parker düşünceli bir şekilde, “Ama yine de o adamda tekinsiz bir şeyler var gibi!” dedi.

“Saçmalık!” diye çıkıştı Betty. “Adam zeki diye öyle geliyor sana! Basitleşme, Allen!”

Parker derin bir nefes aldı ve sessiz kalmayı tercih etti. Daha önce eşinin onunla böyle konuştuğunu hiç hatırlamıyordu. Tek bir kelime daha etmeden eve vardılar. Parker direkt stüdyosuna gitti. Omuzları düşmüştü. Oturdu ve kitabında sebep olduğu karmakarışık durumu düşündü. Ertesi gün Cartwright ile görüşüp olan bitenin bedelini ödemekten başka çaresi yoktu!

O akşamki yemek biraz keder doluydu. Yemek odasına girip çıkan hizmetçinin ayak sesi ve saatin tik takları neredeyse etraftaki tek sestti. Betty kendi düşüncelerine dalmıştı, Parker ise konuşamayacak kadar çaresizdi. Erkenden yattı ve yavaş ilerleyen saatlerin sonsuzluğunda karanlığa gözlerini yumdu.

Parker'ın odasının ışığı yandığında aşağı katın koridorundaki tok sesli uzun saat biri vurmuştu. Gözlerini kırıştırarak ayağa kalktı ve yatağın yanında dikilen Betty'yi gördü. Parmakları birbirine dolanmıştı, yüzü ise bitkin hâldeydi.

“Allen!” diye fısıldadı. “Korkuyorum!”

Parker hemen ayağa kalktı, Betty'ye sarıldı. Betty'nin sarı saçlı kafası Parker'ın omzuna düşmüştü.

“Neyden korkuyordun?” dedi. “Ne oldu, canım?”

“Bilmiyorum!” Betty bir anda kaskatı kesilmişti. Parker'dan uzaklaştı ve güldü. “Ne kadar da saçma! Kâbus gördüm herhâlde. Önemli bir şey yok. Seni de rahatsız ettim. Özür dilerim, Allen!”

Parker ona engel olamadan Betty gitmişti bile. Şaşkına dönen adam eşinin peşinden gitmeli miydi bilemedi. Gitmesinin daha iyi olacağını düşündü. Birazdan uyurdu zaten o, hatta kendisi de uyurdu belki de. Ama yine de endişelenmişti. Betty gün geçtikçe başka birine dönüşüyordu sanki.

Parker sonunda uyumuştur ancak güneş doğduktan kısa bir süre sonra uyandı. Aceleyle kahvaltı yaptı ve New York'a giden erken saatteki bir trene bindi. Yıllar içinde kendini iyice geliştirmiş olan zeki ve nazik John Cartwright, Allen Parker geldiğinde ofisinde onu bekliyordu.

Cartwright, bu genç adama karşı ebeveyn ilgisine benzer gerçek bir şefkat duyuyordu. Yeni çizimlerin başına otuncaya kadar her zamanki gibi yüzü sevinçle parlamıştı. Yüzündeki gülümsemesi yavaş yavaş soldu. Çizimlere tekrar tekrar baktı... Sonra da başını kaldırdı.

“Oğlum,” dedi. “Bunları sen mi yaptın?”

“Evet.”

“Narin ve güzel bir romantizmi, insan ırkına karşı gayri-ahlaki bir şeye dönüştürdüğünün farkında mısın?”

Parker kısık sesle, “Kendi kendine oluyor,” diye cevapladı. “Kendime engel olamıyorum!”

“Ne demeye çalışıyorsun?”

“Madelon’u çizmeye başladığımda elim otomatik olarak şu Babil kadını çiziyor! Yazım da aynı derecede kötü. Alaycı ipuçları, ikili anlamlarla falan dolu. Her şeyi yok edeceğim artık. Bir psikanaliste göründüm dün.”

“Ah! Belki de yorulmuşsundur, Allen. Neden Betty ile bir deniz seyahatine çıkmıyorsunuz? Sonbahardaki yayın zamanı için yeterince vakit kalacaktır zaten.”

“Mümkün olan her şeyi deneyeceğim. Böyle şeyler yapmaktansa ölürüm daha iyi!”

Parker, arkadaşının yanından ayrıldığında kendini cesaretlenmiş hissetti. İlk şoku atlattıktan sonra Cartwright, ortaya çıkan bu zorluğu pek de ciddiye almamıştı. Allen Parker, Pine Hills’e vardığında her zamanki gibi yavaş adımlarla yürüyordu.

Evine geldiğinde merdivenleri hızlı adamlarla çıktı ve gülümseyerek oturma odasına girdi. Betty, ellerini kucağına koymuş, pencerelerden birinin yanında oturuyordu. Kocasına kasvet dolu bir yüz ifadesiyle döndü ve bir selam bile vermeden direkt lafa girdi.

“Cordelia Lyman’ın kısa bir süre önce öldüğünü biliyordun, değil mi?”

Parker şaşkınlıkla, “Ne?” dedi. “Lyman mı? Ah, şu evlenememiş yaşlı kadınlara ev bulunabilmesi için para bırakan yaşlı kadın mı? Ne olmuş ki?”

“Parasını evlenememiş yaşlı kadınlara ev bulunsun diye bırakmamış, Allen. Öyle yapacağını söylemişti ve herkes de buna inanmıştı. Dün, vasiyetnamesi resmî olarak onaylandı. Bilim adına yapılabilecek en iyi ne varsa yapabilmesi için Dr. Friedrich von Stein’a her şeyini, yani yarım milyon dolarını bırakmış!”

“Aman tanrım!” Parker bakakaldı. “Bu kadının o adamı tanıdığını ben neden bilmiyordum acaba? O öldüğünde doktor buraya geleli sadece bir hafta falan olmuştu.”

“Vasiyette herhangi bir yanlışlık olmadığını söylüyorlar. Pine Hills’teki herkesin bu konu hakkında konuştuğunu tahmin ediyorsundur!”

“Pekâlâ, adam şanslıymış demek ki. Umarım bu parayla güzel şeyler yapar,” dedi Parker soğukkanlı bir tavırla.

“Yapacak,” dedi Betty kararlılıkla. “Bir sürü şey yapacak hem de!”

Parker, Betty’ye Cartwright ile olan görüşmesinden bahsetti ama Betty bu konuyla pek de ilgilenmedi. Parker, o gün çalışmamaya gayret etti. Yine de kötü çizimlerini ve yazılarını gözden uzak bir yere koyduktan sonra biraz gezindi, bir şeyler okudu, sigara içti ve akşam olunca da Betty’yi kendisiyle ay ışığı altında yürüyüşe çıkmak için ikna etti.

Dr. von Stein’ın evinin önünden geçtiler. İçeriden uğultu sesleri geliyordu. Sokağın karşısındaki kilise bir şeyler için hâlâ açıktı. Mükemmel bir müzik doldu kulaklarına. Ay, haçı parlak gökyüzüne karşı karanlıkta kalmış kilisenin

üzerinde asılıydı. Betty derin bir nefes aldı.

“Allen,” dedi, “bazen dua edesim geliyor!”

“*Sen çok güzel bir duacısın,*” diye fısıldadı Parker.

Betty, Parker’ın koluna tutunarak ona yakın yürüdü ve yumuşak bir ses tonuyla alıntı yaptı:

“İki duacı mükemmel bir güç oluşturmaz mı? Peki ben korkmalı mıyım?”¹

Ama konuşma burada sona ermişti. Eve döndüklerinde Betty birkaç gündür olduğu gibi yine tuhaf, ilgisiz, soğuk ve sert tavırlıydı. Allen Parker’ın üzerine yine depresyon çökmüştü.

Ertesi gün Parker tek başına kahvaltı yaptı ve Betty’yi hiç görmeden direkt stüdyosuna gitti. Odaya güneş giriyordu; kalemi hızla ilerledi. Bir anlığına Parker yine kendisi gibi hissetti çünkü Madelon kâğıdın üzerinde belirmeye başlamıştı. Ama sonuç berbattı. Son birkaç fırça darbesi Madelon’a grotesk bir hava katmıştı. Bu sefer kadın tümüyle şeytani değildi; asıl kahramanın alaycı bir parodisi olmuştu artık. Parker, çizimi ve kalemi odanın öteki ucuna fırlattı.

Yine de hiçbir gerçek sanatçının cesareti ölüm yüzünden kırılmaz. Parker, işine döndü ve öğle yemeğine kadar çalıştı. Sonuçlar daha farklı olsa da daha iyi değildi. Ama artık kötü niyetli bir güç onunla oynuyormuş ve şeytani kahkahalar eşliğinde ona işkence ediyormuş gibi görünüyordu. Yüzünü yıkayıp yemek odasına indiğinde çok bitkindi ve sırtı da iyice bükülmüştü. Masanın karşısından Betty ona merakla baktı.

“Fleming Proctor dün gece kendini vurdu,” dedi sakince. “Bu sabah ofisinde ölüsünü buldular.”

1 Dante Gabriel Rossetti’nin *The Blessed Damozel* şiirinden bir mısra. -ç.n.

“Proctor mu? Pine Hills Devlet Bankası'nın müdüründen mi bahsediyorsun?”

“Evet.” Betty'nin yüz ifadesi değişmemişti. “zgn olduğunu belirten bir not bırakmış. Tanımadığı birine büyük meblağda para vermiş sanırım ve banka müfettişi de bugün gelecekmiş. Proctor, yaptığı şeyi elinde olmadan yaptığını söylemiş. Not, sanki bir şey söylemek istiyormuş da sileyemiyormuş gibi bir izlenim taşıyormuş. Para hiç şüphesiz verilmiş olsa da özellikle parayı takip edemediklerinden Proctor'un kafayı sıyırdığını düşünüyorlar.”

“Böyle bir şey olamaz!” Parker sersemlemişti. Fleming Proctor'u tanırdı ve severdi. Ara sıra golf kulübünde görüşürlerdi. “Proctor dürüst ve iyi bir iş adamıydı!”

“Ama oldu işte, Allen!”

“Bu konu hakkında daha fazlasını bilmek istiyorum. Belki de Dr. von Stein'in ilgilenebileceği bir konu olabilir.”

“Belki de,” dedi Betty, buz gibi bir ses tonuyla. “Ama ben daha çok senin ne zaman normale dneceğinle ilgileniyorum. Doğrusu, artık sıkılmaya başladım.”

Parker tek kelime etmeden odayı terk etti. Eşi onu daha önce hiç bu kadar incitmemişti. Artık iki katı daha hassas olan Parker, stüdyosunda yalnız başına üzülürken telefon çaldı.

“Ben Dr. von Stein. Daha iyi misiniz, Bay Parker?”

“Daha ktym! Çok daha ktym!”

“yleyse bu akşam saat dokuzda bana gel. Seni bekliyor olacağım. Yalnız mı gelirsin?”

“Evet.” Aslında Parker'ın söyleyeceği daha nice şeyler

vardı ama kendini tuttu. “Orada olacağım, hem de yalnız.”

“Hazır bekleyeceğim. Görüşmek üzere.”

Allen Parker telefonu kapattı ve akşama kadar da stüdyosundan çıkmadı.

Parker, Dr. Friedrich von Stein’in evine yaklaştığında kilisenin de geçen geceki gibi yine açık olduğunu fark etti. Ay, açık gökyüzünde salınıyordu. Bakışlarının yerden ince haça uzanıp takip edebilmesi için olduğu yerde durdu. Tam olarak böyle hissediyordu işte. Boğucu olan bu yerden bıraklık ve güzelliğe doğru yükselmek istiyordu.

Merdivenleri çıkıp zili çaldı. Onu, koridorun ışığıyla parlayan gözleri ve dişleri ile Dr. von Stein karşıladı. Parker yorgun bir hâlde içeri geçti. Az önceki ruh hâli yavaş yavaş yok oldu.

“İstersen yukarıdaki laboratuvarıma geçebilirsin,” dedi doktor. “Seni orada muayene etmem en iyisi olacaktır. Çünkü tedaviye ihtiyacın olabilir.”

Parker, merdivenleri çıkarken, “Bir şeylere ihtiyacım var,” diye cevap verdi. “Durumum kötü.”

Dr. von Stein herhangi bir cevap vermeden onu kısa bir koridora yönlendirdi ve bir kapıyı açtı. Allen Parker, onu tuhaf tezatlıklarıyla afallatan bir odaya girdi.

Bir bakışla binanın üst katının neredeyse tamamının kocaman tek bir odaya dönüştürüldüğünü anladı. Heinrich, yanan odunların rengârenk alevlerini saçtığı büyük taş bir şöminenin başında sabit bir şekilde dikiliyordu. Daskund Hans ise ayakucunda çömelmiş duruyordu. Köpek, Parker’ı karşılamak istediğinde boğuk bir ses onu durdurdu.

Yerde ayı postları, kocaman berjerler, ayak iskemleleri, küçük sehpa, tütün kutuları, pipo stantları vardı, yani rahatlık için gerekli olabilecek her şey bulunuyordu burada. Şöminenin üzerinde de çapraz şekilde duran iki tane Alman düello kılıcı vardı.

Ancak, bu noktadan sonra her şey farklıydı. Parker, kırmızımsı morlu camdan yapılma bir sürü pencere gördü; kimya laboratuvarlarında olabilecek araç gereçlerin yanı sıra adını hiç bilmediği şeyler de vardı. Her yerde kablolar ve aydınlatma gereçleri bulunuyordu. Kullanışlı masalar, sıralar ve sandalyeler bulundukları yere matematiksel bir hassasiyetle konmuştu. Tuhaf çöküntüler ve yükselti yüzünden kırılan cam düz döşemeye yerleştirilmiş metal plakalar ve şeritler vardı.

Odadaki en çarpıcı şey ise tavandan ters bir şekilde sarkan bakır kâseydi. İçinde, alt kenarına dek uzanan yoğun ve hareketsiz bir sis vardı. Sanki bu kâsenin içi gümüş grisi bir sisle doldurulmuş da sonra da ters çevrilmiş gibi görünüyordu. Ama içindeki bulutumsu sis ne düşüyordu ne de uçup gidiyordu.

Dr. von Stein, “Yalnızca masamın başındayken iyi düşünebilirim,” dedi. “Lütfen karşıma, Heinrich’in senin için getireceği sandalyeye otur. Ondan sonra konuşmaya başlayabiliriz.”

Heinrich, masadan beş altı metre uzaklıktaki bir yere berjerlerden birini sessizce getirdi. Parker, kendisiyle doktorun arasındaki zeminde uzun ve metalden bir şerit olduğunu fark etti.

Hemen sonrasında Hans ileri doğru hareket etti ve Par-

ker da kulağını kaşıdı. Karşılaştığı şey ise minnettar bir köpek diliydi. Heinrich'ten gelen bir başka emir köpeği durdurdu ancak ses tonu geçen seferki gibi çok boğuk değildi. Hep birlikte şöminenin yanına gittiler.

Dr. von Stein ellerini masanın üstüne koydu. Masanın üstü Parker'ın nasıl bir şey olduğunu tahmin bile edemeyeceği levyeler, elektrik anahtarları, düğmeler ve mekanizmalarla doluydu. Doktor öne doğru eğildi ve bir şalteri indirdi. Odadaki ışıklar artık daha loş bir hâl almıştı. Sonra da bir tuşa bastı. Saint-Saens'in¹ *Danse Macabre*² isimli eseri sanki uzaklardan geliyormuş gibi duyulmaya başlamıştı.

"Bu, tedavinin bir parçası mı?" diye sordu Parker. Yüzünde belli belirsiz bir gülümseme vardı. "Pek iç açıcı değilmiş doğrusu."

Von Stein gülerek, "Yalnızca benim tuhafılıklarımдан biri," diye yanıtladı. "Herhangi bir şey yapmadan önce zihninizin kavrama gücünü arttırmaya yardımcı olmak amacıyla geçen sefer bahsettiğim şeyleri biraz daha detaylı bir şekilde açıklamalıyım. Söz veriyorum, sizi sıkımayacağım. Hatta geçen seferkinden daha ilgi çekici olacağına da söz veriyorum, Bay Parker!"

Parker'a, Dr. von Stein'in sesinde pek de tekin olmayan bir şeyler varmış gibi geldi. *Danse Macabre*! Bu şarkının herhangi bir anlamı olabilir miydi? Mümkünatı yok! Böyle düşünceler yalnızca hastalıklı zihni yüzünden geliyordu aklına.

"Yardımcı olabilecek herhangi bir şey işte," diye mırıldandı.

1 Fransız besteci, orkestra şefi, orgcu ve piyanist. -ç.n.

2 Fransızca, "Ölüm Dansı". -ç.n.

“Şu bakır kâseyi gördünüz değil mi?” Dr. von Stein cevap için beklemedi. “İçindeki ve altındaki o buğulu görünüm binlerce platin telin bir araya gelmesiyle oluştu. Çalıştırıldığında, gücü ihtiyaç duyulan titreşim oranına göre değişen hafif bir elektrik akımı geçer içinden. O alet bir düşünce aktarıcısıdır, değerli misafirim. Buna, zihin mikrofonu diyebiliriz. Bir kişinin duyarlılığını belirleyebilmek için titreşim aralığını aşağı yukarı yaparak deneme yöntemiyle dünyadaki herhangi bir kişinin zihni ile iletişime geçebilirim. İnsan zihninde, radyo alıcısında olduğu gibi bir amplifikatöre ihtiyaç duyulmaz. Aksine, düşünceyi bir kez algıladı mı amplifikatör görevini zihin kendisi görür. Yine de bunun mümkün olduğunu göstermek amacıyla bir tane icat ettim. Bunu Heinrich’e taktım ve Heinrich yarım saat içinde şu anki uysal aptallık hâline büründü. Bay Parker, insanları emirlerimin kulu yapma gücüne sahibim!”

Dr. von Stein, gösterişli sözlerinin etki yaratmasına izin vermek için aniden sustu. Parker afallamıştı. Az önce duyduklarını kavramakta zorlanıyordu. Bir anda her şey açıklığa kavuştu. Artık olayları anlıyor ve birbirleri arasındaki ilişkiyi görebiliyordu.

Boğuk bir sesle, “Demek Cordelia Lyman konusunda da böyle oldu!” diye çıkıştı öne doğru eğilirken. “Ve Fleming Proctor’un parasını alan da sendin!”

“Mantıksız konuşuyorsunuz,” dedi Dr. von Stein. “Lyman’ın parasını hiçbir faydası olmayan birkaç yaşlı kadının almasındansa bilimin alması daha iyidir. Proctor’a gelecek olursak da, o adam aptalın tekiydi. Ben onu sadece korudum.”

“Peki ya benim çizimlerim...kitabım...”

“Sizi iyileştirebilirim, Bay Parker. *Yapabilirsem!*”

“Resmen herkes bu adamın merhametine kalmış!” Parker söyleniyordu.

“Üzülerek söylüyorum ki hayır,” dedi doktor. “Düşüncenin insan bilinci üzerindeki eylemi diyapazondaki sese benzer. Örneğin, zihin doğru ayarlandığında düşük seviyeli titreşimler havadan seçilemez. Ama çok az zihin doğru ayarlanabildiğinden ve her biri zaman zaman değişebildiğinden ben de neredeyse her şeye hâkim olmuş oluyorum.”

“Sen benim eşimin doğasını değiştirdin!” Parker kendini tutuyordu ve sakın bir şekilde konuşuyordu. “Direkt olarak bana yaptığın şeyden bile daha kötü bir suç, bu yaptığın!”

“Bay Parker,” dedi doktor etkileyici bir biçimde, “siz bir ağın içindesiniz. Bense bir örümceğim. Siz bir sineksiniz. Özellikle sizi incitmek gibi bir amacım yok ama eşinizi istiyorum. Mesele işte aynen böyle. Benim zaferlerime ortak olacak kadın odur. Onun dikkatini çoktan çektim bile. Ondan ayrılırsanız işinize de eskisi gibi devam edebilirsiniz. Yok reddedecek olursanız da onu bana vermişsiniz gibi yine ondan ayrı kalırsınız. Çünkü, değerli misafirim, bir ay içerisinde deliye döneceksiniz. Buna yemin edebilirim!”

Allen Parker melodram çekecek biri değildi. Von Stein’in siyah gözlerine bakarak uzun bir süre öylece oturdu. Sonra da dikkatli bir şekilde konuşmaya başladı.

“Eğer ki eşim sizi kendi iradesiyle sevmiş olsaydı ve özgürlüğünü isteseydi gitmesine izin verirdim. Ancak bu yaptığınız bir tür hipnoz. Şeytani bir şey bu!”

“Şeytandan başka kim büyüünün babası olabilir ki?” diye sordu doktor neşeli bir şekilde. “Hipnoz, bilinçsizce benim

ustası olduğum bilimsel bir ilkeye bağlıdır. Bir diş fırçasının veya krakerin tekrar tekrar reklamının yapılması da hafif dereceli zihinsel öneridir, hatta hipnoz da diyebiliriz. Sevgili dostum, mantıklı ol!”

Parker, “Yanıltmaca!” diye homurdandı.

Dr. von Stein kahkaha atıyordu. Bir kolu kadranın üzerinde hareket ettirdi ve aralarında mavi bir alev titredi. Aynı kolun başka bir hareketi ile bu alev kayboldu.

“Seni anında yok edebilirim,” dedi, “ve hiç kimse hiçbir suçlama öne süremez! Bunu yapmayacağım elbette. Soruşturmalarla uğraşacak vaktim yok. Sana vadettiğim kaderi düşün. Düşün ki eşinden vazgeçesin!”

“Bunu yapmayacağım!” Parker alnındaki soğuk ter damlalarını sildi. Doktor ise düşünceli bir şekilde kaşlarını çattı.

“Onun bu gece buraya gelme arzusunu yoğunlaştıracam,” dedi. “Hatta seni bizzat o ikna edecek.”

Dr. von Stein ayağa kalkıp bakır kâseye doğru yürürken Parker da parmaklarını sandalyesinin kollarına koydu. Doktor, bakır kâsenin tam altında durdu ve kalkanlı bir gözlük taktı. Ayağını bastırmasıyla yerden masaya benzer bir şey yükseldi. Bu da diğer masa gibi çok sayıda kadran, düğme ve kolla donatılmıştı. Bu malzemelerden birkaçını hünerle kullandı. Büyük bakır başlık, doktorun başı platin tellere gömülünceye dek alçaldı. Odada hafif bir uğultu yükseldi ve minik bir zil çaldı.

“Bağlantı kuruldu,” diye mırıldandı Dr. von Stein. Sesizlik talep edencesine bir elini kaldırdı, sonra da parmakları masanın üstündeki aletlerin arasında gezindi. Bundan

sonra da saniyelerle ölçülebilecek uzunlukta hareketsiz bir an geçti. Ardından, masa görüş alanından çıktı, bakır kâse havalandı ve Dr. von Stein da sandalyesine döndü.

“Birazdan burada olur,” dedi. “Bu da fikrini değiştiremezse...”

Doktor omzunu silkti. Parker bu hareketin ne anlama geldiğini biliyordu. Bir plan için aklını yokladı ama hiçbir şey bulamadı. Vazgeçmektense savaşıarak ya da Friedrich von Stein’in intikamını göze alarak ölmek daha iyidir. Doktoru, mavili beyazlı alevi kontrol ettiği masadan uzaklaştırabilseydi bir şeyler yapma şansı olabilirdi belki. Dr. von Stein çok daha cüsseli biri olsa da Parker da hayatı boyunca atletti sonuçta. Eğer...

“Bu bakır ve platin yığını,” dedi çekinerek, “sizi dünyanın efendisi yapacak!”

Von Stein gururla, “Beynim, zekâm beni dünyanın efendisi yaptı!” diye düzeltti sözlerini. Şimdi doğru noktaya değinmişti işte. “Bu sadece başlangıç!”

Ayağa kalktı ve masalardan birine gitti. Cebinden bir parça kâğıt çıkarıp onu bir top hâline getirirken diğer eliyle de masanın yüzeyine yerleştirilmiş metal bir levhaya elektrik bağlantıları yaptı. Sonra yaptığı kâğıttan topu levhanın üstüne koydu. Ardından cihazdan bir metre kadar uzaklıktaki bir butona bastı. Kâğıt aniden spektrumun kırmızısından mora kadar tüm renkleri bulunduran görüntüsünde kayboluverdi. Çizgili renkler çok kısa bir süreliğine oradaydı. Ama artık orada kâğıt yoktu. Von Stein masadan uzaklaşırken gülümsedi.

“Elektron, iki kuvvet çizgisinin kesişmesi ve pozitif ile negatif kutuplaşmanın etkileşimi ile meydana gelir. Elekt-

ron havadaki gerilimden başka bir şey değildir ama her şeyi meydana getiren şeydir aynı zamanda. Düşünce bir boyutta olan titreşimdir; madde ise iki boyutta da vardır. Az önce düğümü çözdüğümü, elektronları ayırdığımı gördün. Kısacası maddenin tamamen yok olmasını sağladım. O kâğıt aslında yanmadı. Sadece artık herhangi bir biçimde varlığını sürdürmüyor. Üzerinde bulunduğumuz dünya güneşin önünde tıpkı bir sis gibi çözülüp gidebilir, Parker!”

Kendisiyle övünen ve bu korkunç övünçlerini de haklı çıkaran adama dehşetle bakan Allen Parker kendi amacını unutmamıştı. Von Stein masa ve sıranın arasında zafer kazanmış bir şekilde gülümseyerek dururken Parker’a şans doğmuştu. Çaresizlikten hızla sandalyesinden fırladı. Dr. Friedrich von Stein’in çenesine şiddetli bir yumruk geçirdi. Doktor sarsıldı ama düşmedi. Parker, doktorun bu konuda iyi olmadığını anladı ve bu sefer de karnına yumruk attı. Dr. von Stein artık düşmeye başlamıştı.

Sonra arkasından kaslı iki kol Parker’ı kavradı ve havaya kaldırdı. Parker tekme atmaya, arkasını dönmeye çalıştı ama faydası yoktu. Doktor kendine geldi. Gözleri hiddet aleviyle dolup taşıyordu.

“Sandalyeye oturt onu, Heinrich!” diye gürledi. “Artık size neler yapabildiğimi göstereceğim, Bay Paker!”

Tam o anda kargaşanın dışında kalıp havlayan Hans olaya dâhil oldu. Dr. von Stein’in boğazına doğru sıçradı. Doktor ise onu acımasızca tekmeledi. Hans’ın acı çığlıkları Heinrich’in kollarını gevşetmişti. Bunu fırsat bilen Parker hemen kendini topladı. Beceriksiz hizmetçinin öne fırlayıp köpeğini göğsüne bastırdığını gördü. Parker yeniden düşmanına doğru koştu.

Artık Dr. von Stein'in istediği o kontrolü kaybettiği ve Heinrich olmadan Parker'ı kavgada yenemeyeceği ortadaydı. Doktor bir anlığına bocaladı. Sonra karşılayamadığı darbelerle odanın diğer ucuna kadar geriledi. Metal levhanın üzerine gelince sendeledi, doğruldu ve Parker'ı yakalamaya çalışsa da bu girişiminde başarısız oldu. Aniden uzaktaki kapıya doğru eğildi.

“*Leben sie wohl*”¹ diye haykırdı Dr. von Stein. “Elveda, Madam! Benimle gelmenizi ne çok isterdim!”

Spektrumun renklerinin göz alıcı parıltısı Parker'ı sersemletti. Dr. Friedrich von Stein buruşturulmuş kâğıttan topun gittiği yerdeydi artık.

Uzun bir sessizlik oldu. Sonra Allen Parker eşini kollarında ona yapışmış hâlde buldu.

Hüngür hüngür ağırlarken, “Sence de iki duacı mükemmel bir güç oluşturmaz mı?” diye mırıldandı kadın.

1 Almanca, “Elveda!” -ç.n.

Yerin Yüz Kilometre Altında¹

Bilim insanları, yerin elli ya da yüz kilometre altına indiren hızlı asansörlere binmek için her sabah aileleriyle vedalaşıyor. Bu asansörler, yeryüzüne yakın mesafede yürütülemez araştırmaları mümkün kılmakta yardımcı oluyor. Bu durum, Harvard'ın seçkin gök bilimcisi Dr. Harlow Shapley'nin geçtiğimiz günlerde Amerikan Coğrafya Derneği önünde yaptığı bir konuşmada bahsettiği önerisini varlıklı birinin veya bir kurumun kabul etmesi durumunda on veya yirmi yıl sonrasının gerçekleri hâlini alabilir.

Dr. Shapley'nin söylediğine göre dünyanın iç kısmı coğrafyanın “üçüncü boyutu”dur. Gezegenin yüzeyini keşfetme eylemi keşfedecek yer kalmayacağından yakında sona ermek zorunda kalacak. Üst atmosfer tabakası bile balonlarla yukarı gönderilen cihazlar, radyo ve üst atmosfer tabakası elektriği-

¹ Yazı hikâyenin yayımlandığı *Astounding Stories of Super-Science*'te hikâyenin sonunda yer alıyordu, hikâye ile beraber yayımlamayı uygun gördük. -y.n.

nin sırlarını açığa çıkaran diğer araştırma araçları sayesinde bilimsel olarak oldukça iyi biliniyor artık. Ancak dünyanın iç kısmı hâlâ en büyük gizemlerden biridir. Güneşin merkezi veya Sirius gibi bir yıldız hakkında dünyanın merkezi hakkında bilinenden çok daha fazla bilinmesi bir astronomi paradoksudur.

İnsanların kullanabilmesi için ısı kaynağı olarak yeryüzüne derin sondaj delikleri açılması önerilmişti. Ancak yine de bu türden bir ısı kaynağının elde edilip edilemeyeceği şüpheli bir konudur. Çünkü dünyanın varsayılan iç ısısı hâlâ yalnızca bir tahminden ibarettir. Mevcut madenlerde derine gittikçe bulunun nispeten küçük ısı artışları dünyanın iç kısmındaki yangınlardan dışarıya sızmak yerine aslında kayalardaki radyoaktiviteden de kaynaklanıyor olabilir. Dünyanın ısını kullanmanın bir diğer zorluğu da ısının kaya gibi maddelerde çok yavaş hareket etmesidir. Hatta bunu herhangi bir ev hanımı gaz alevi üzerine yerleştirilmiş bir tuğlada yumurta pişirmeye çalışarak bile kanıtlayabilir. Bir sondaj deliğinin dibindeki kayanın ısısı tükenir tükenmez yanlardan daha fazlası yayılınca kadar o ısı kaynağı durur.

Dr. Shapley'nin önerisi ise ısı aramak yerine gerçekleri aramaktır. Doktor, yüzeyin altındaki farklı derinliklerdeki, nispeten daha az derin olan mevcut madenlerde bulunan bilim laboratuvarlarının bile şu anda elde edilemeyecek değerli veriler sağlayabileceğine inanıyor. Bilim insanlarının çoğu da aynı fikirde olacaktır. Bu fikir, yalnızca tek tip hâle getirilmiş fizik veya kimya laboratuvarlarına aşına olan kimselere devrim niteliğinde görünse de beş altı farklı bilim dalının Dr. Shapley'nin önerdiği şeyi tam olarak yapabilmesi için sağlam nedenler mevcut.

Kaliforniya Üniversitesi'nden Prof. E. B. Babcock'un Twin Peaks Tüneli'nde böyle bir çalışma odası olduğu için San Francisco'daki dağın altına da en az bir yer altı laboratuvarı kurulmuş vaziyette. Buradaki kayalarda bulunan radyoaktivite normalden daha fazladır ve Prof. Babcock ise bu durumun meyve sineği türünde gözle görülür derecede artışa sebep olduğunu bulmuştur.

Laboratuvar odalarını mevcut derin madenlerde bir kilometre kadar derine kazmak, hayırseverler tarafından finanse edilen birçok işletmeden çok daha ucuza mal olurdu. Hatta bunları birkaç kilometre daha derine kazmak bile çoğu kimsenin düşündüğünden daha kolay olurdu.

Mühendislerin yeteri kadar parası olsaydı ısı artışının tespit edilmesi durumunda artan ısı ile başa çıkmak çok da zor olmazdı. Yeryüzünden veya yer yüzeyine doğru yapılan havalandırma ve nakliye işlemleri çok derin madenlerden metal elde etmenin ticari işletmesi için çok maliyetliken, esas amaç kâr yerine gerçekler olsaydı muhtemelen bu işlemler ciddi bir zorluk oluşturmazdı. Bilimden faydalanma niyetinde olanların böyle bir projeyi düşünmeye teşvik edilmesinden önce karara bağlanması gereken tek soru, kazanılması muhtemel gerçeklerin insanlığa yeterince değer vadeditmediğidir.

Evet cevabı için mükemmel bir sebep bulunabilir. Dr. Shapley, bu tür derin maden laboratuvarları için uygun dört ana araştırma konusundan bahsetti: yer çekimi ve günün değişken uzunluğu çalışmaları, çeşitli deprem dalgaları üzerine araştırmalar, eter sürüklenmesi üzerine deneyler ve kozmik ışınlar ile radyum ışınlarının biyolojik etkileri üzerine deneyler.

Astronomik teoriler, gelgitlerdeki sürtünme nedeniyle Dünya'nın dönüşünün yüzyıldan yüzyıla bir miktar azaldığı için günün biraz daha uzun olması gerektiğini gösteriyor. Bununla birlikte, günlerin gerçek uzunluğu, teorinin söylediği gibi bazen yıldan yıla saniyenin çok küçük bir kısmı kadar azalıyor gibi görünüyor; bazense mevcut hiçbir teorinin doğrulayamadığı bir şekilde uzuyor. Yer altındaki gözlemler, gezegenin kabuğunun ve yukarıdaki yer çekiminin bir kısmıyla karasal saat tarafından tutulan bu gizemli yanlış zamanın nedenine dair önemli ipuçları verebilir.

Kurd Lasswitz

Evrensel Kütüphane

William Merriam Rouse

Yok Edici

“Bu, tam olarak, yüce olandır,” diye ekledi Wallhausen. “Sezilebilir olan zamanla yok olur ancak mantıklı olan tüm zamanlardan bağımsız ve evrensel olarak geçerlidir. Mantıklı olan, insan düşüncesinin kendisinden başka bir şey ifade etmediği için bu zamansız iyilikte ilahi olanın değişmeyen yasalarında, sonsuz yaratma gücünün kaderinde payımız vardır. Matematiğin temelleri buna dayanır.”

Evrensel Kütüphane

“Allen Parker’ın elindeki kalem onun isteğine itaat etmiyordu. Tuhaf, görünmeyen bir güç onun isteğini bir kenara itmiş ve kalemin kontrolünü eline alıp aslında Parker’a ait olmayan bir şeyler çizmeye başlamıştı. Parker, çizim masasından ayrılıp daktiloya geçtiğinde de aynı şey olmuştu. Cümleler onun elinden çıkmıyordu; yazılan fikirler ona tamamen yabancıydı. Kaderden aldığı, eşi ve kendisinin üzerine tıpkı bir gece gibi çöken ilk ipucu buydu işte.

Tekinsiz bir şeyler yavaş ve sinsi bir şekilde Allen Parker’ın zihnini ele geçirdi. Parker, artık ne ellerini kontrol edebiliyordu ne de zihnini!”

Yok Edici

www.kurarakitap.com
 twitter.com/kurarakitap
 facebook.com/kurarakitap
 instagram.com/kurarakitap

ISBN 978-605-70329-2-8

